

Arrest

nr. 142 020 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MALLIEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Postribë en bezit de Albanese nationaliteit.

Sinds 23 jaar woont u samen met uw echtgenote P.G. (O.V. X) in het dorp Myselim.

Al ongeveer even lang werkte u voor de staatspolitie in Shkoder. U diende er binnen verschillende afdelingen. Het laatste jaar maakte u deel uit van de algemene patrouille in de stad Shkoder. In die hoedanigheid waakte u over de openbare orde in de stad.

Medio juni 2014 zette de politie een grote antidrugcampagne op in de omgeving van Shkoder. U werd geregeld opgeroepen ter versterking van de inspecteurs die gespecialiseerd waren in drugbestrijding. Uw taak bestond erin informatie in te winnen over cannabisplantages, ter plaatse te gaan, de planten te

tellen, een video-opname te maken, een deel mee te nemen voor analyse en ten slotte de planten en de nodige materialen te vernietigen.

Van half juni tot begin augustus nam u deel aan een twintigtal dergelijke acties.

Op 11 augustus 2014 werd u rond de middag tegengehouden door twee gemaskerde mannen op een motor op de grote weg in het dorp Mjede. U was in burger en niet aan het werk. Eén van de twee schoot met een kalasjnikov boven uw hoofd en riep dat u zich niet mocht bewegen. De andere man nam uw dienstwapen, portefeuille en gsm af. Ze zeiden dat ze het deze keer hier bij zouden laten. Indien u hun drugs zou blijven vernietigen, dan zou u wel ondervinden wat er de volgende keer zou gebeuren. Na deze niet mis te verstane bedreiging, gingen zij ervandoor op hun motor.

Met een telefoon van een voorbijganger verwittigde u de politie. Zij kwam meteen ter plaatse. De experts onderzochten de kogelhulzen. Met de andere agenten ging u op zoek naar de daders. Uw zoektocht leverde echter niets op. De overval werd verslaan in de media. U legde een klacht neer. Het dossier werd overgemaakt aan het parket.

Midden september ontving u op het werk een telefoontje van uw echtgenote. Er waren twee personen naar uw huis gekomen. Zij hadden uw echtgenote bedreigd. Indien u uw klacht niet zou intrekken, zouden er uw familie bepaalde zaken kunnen overkomen.

U probeerde uw echtgenote gerust te stellen maar beseftte het gevaar. U vreesde vooral voor uw kinderen.

U lichtte de politie niet in over deze bedreiging. U ging nog werken tot eind september. Van uw chef had u een maand vrij gekregen.

In oktober meldde de procureur u dat hij het onderzoek zou afsluiten vanwege het feit dat de daders niet konden worden opgespoord.

U vond het onbegrijpelijk dat dit reeds na twee maanden gebeurde. U meent dat de daders mogelijk banden hadden met een procureur, rechter of hooggeplaatste persoon binnen de regering.

Bovendien bent u van oordeel dat de politie en het parket het onderzoek niet naar behoren hebben uitgevoerd.

U had uw verdenking geuit naar twee personen die zich bezighielden met de verkoop van drugs. Volgens u werden deze twee niet verhoord in het kader van het onderzoek.

U had niet langer vertrouwen in de politie en het gerecht. U vroeg uw paspoort aan en regelde uw vertrek.

U verliet Albanië op 1 november 2014.

Op 3 november 2014 diende u hier een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 27 april 2009 en uw paspoort, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 13 oktober 2014. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u verder nog volgende documenten neer: uw werkboekje; uw politiebade; een certificaat van een politieopleiding; een usb-stick met daarop drie artikelen over de overval op u op 11 augustus 2014; en een attest van de politie van Shkoder d.d. 29 oktober 2014 over een incident op 4 november 2004 waarbij u beschoten werd door een ex-gedetineerde.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw deelname aan de antidrugcampagne in de omgeving van Shkoder.

Zo is het hoogst merkwaardig dat u niet kon zeggen hoeveel inspecteurs de antidrugseenheid van de politie van Shkoder telt. Nochtans had dit team de leiding van de campagne en werd u opgeroepen ter versterking van hen.

U verklaarde hierover dat zij een beetje geheim zijn en zich weinig blootstellen (CGVS, blz. 13).

Voor iemand die al meer dan twintig jaar bij de politie van Shkoder werkt en samen met deze collega's een operatie uitvoert, klinkt deze uitleg niet aannemelijk.

Het is ook opmerkelijk – gelet op het feit dat één van uw taken het verzamelen van informatie over drugs was (CGVS, blz. 6 en 11) – dat u geen idee had van de straatwaarde van een kilogram hasj in Albanië (CGVS, blz. 12).

Voorts is het weinig aannemelijk dat u er niet in slaagde de identiteit te geven van de twee personen die u verdacht van de overval. U zou hen nochtans wel als verdachten hebben opgegeven omdat zij zich in de buurt bezighielden met de verkoop van drugs (CGVS, blz. 17-18).

Daarnaast moet erop worden gewezen dat de drie artikelen die u neerlegde over de overval op u op 11 augustus 2014 een ander licht doen schijnen op dit incident.

Zo wordt er in geen van deze artikelen gesproken over schoten die werden afgevuurd of kogelhulzen die werden aangetroffen. U verklaarde nochtans dat er boven uw hoofd werd geschoten en dat experts ter plaatse kwamen om de kogelhulzen te onderzoeken (CGVS, blz. 14).

Verder wordt in de artikelen gesuggereerd dat de reden van de overval te vinden is in de concurrentie tussen de verschillende minibussen voor reizigersvervoer in de buurt van Shkoder.

Volgens één van de artikelen reed u in bijberoep met uw minibus op het traject Shkoder – Vau i Dejës. Volgens een ander artikel zou u zelf aan uw collega's van de politie die met het onderzoek belast waren, verklaard hebben dat de overval mogelijk een drukingsmiddel was, opdat u één van uw twee jobs zou opgeven.

U repte ten aanzien van de Belgische asielinstanties overigens met geen woord over uw bijberoep als chauffeur van een minibus.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering deelgenomen te hebben aan de antidrugcampagne.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw daaropvolgende problemen daardoor zouden ingegeven zijn.

Wat er ook van zij, u hebt geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Albanië voor u een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat de politie naar aanleiding van de beschieting op 11 augustus 2014 meteen ter plekke is gekomen om samen met enkele experts een onderzoek ter plaatse te voeren waarbij de omgeving en de kogelhulzen werden onderzocht (CGVS, blz. 14).

Uiteindelijk werd het dossier overgemaakt aan het parket dat na twee maanden besloot om het onderzoek af te sluiten aangezien de daders niet konden geïdentificeerd en gevat worden (CGVS, blz. 16).

U uitte wat dit handelen van het parket betreft uw vermoeden dat het onderzoek naar de overval op u op 11 augustus 2014 niet naar behoren werd uitgevoerd en dat de daders mogelijk banden hadden met hooggeplaatste personen binnen politie, gerecht of regering.

U slaagde er evenwel op geen enkele manier in deze stellingen te onderbouwen.

Gevraagd naar concrete aanwijzingen om uw vermoedens te staven kwam u niet verder dan het louter herhalen dat het onderzoek niet goed werd gevoerd (CGVS, blz. 17 en blz. 19).

U sprak enkel over twee personen die volgens u verdacht waren en die niet zouden zijn verhoord.

U kon echter hun namen niet geven (cfr supra). U beweerde enkel dat de twee niet ondervraagd werden omdat u anders met hen geconfronteerd geweest zou zijn (CGVS, blz. 17-18).

Deze uitleg volstaat geenszins om aan te tonen dat de politie en het parket zich niet naar behoren van hun taken gekwetten hebben.

Daarnaast moet erop worden gewezen dat u – die 23 jaar bij de politie werkte (CGVS, blz. 6) – de politie en het parket niet inlichtte van de bedreiging door twee bekenden aan het adres van uw familie medio september.

Als u de autoriteiten niet op de hoogte brengt van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden.

U verklaarde hierover dat u geen vertrouwen en geen moed meer had en dat u ervan overtuigd was dat de twee banden hadden met de staat (CGVS, blz. 18-19).

Dergelijke uitspraak is opmerkelijk, want volgens uw eigen verklaring was het onderzoek toen nog aan de gang. Het werd pas in oktober afgesloten.

Hierop gewezen, gaf u toe dat u de bedreiging had moeten aangeven. Doch, u herhaalde uw verlies aan vertrouwen in het veiligheidsapparaat (CGVS, blz. 19).

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uw laconieke uitspraak dat u aan uw echtgenote zelfs niet gevraagd hebt de twee personen die haar thuis kwamen bedreigen, te beschrijven (CGVS, blz. 15), ernstige vragen doet oproepen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit voorval.

Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen.

Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie.

Uw identiteit, nationaliteit en carrière als inspecteur bij de politie staan niet ter discussie.

Het incident uit 2004 waarbij u werd beschoten, wordt evenmin betwist. U verklaarde hierover dat de dader werd gearresteerd en opgesloten en dat dit feit losstaat van de redenen van uw vertrek (CGVS, blz. 16).

De krantenartikelen over de overval op u op 11 augustus 2014 werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 januari 2015 aan (zie p. 5) dat *"uit de analyse van de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen voortvloeit dat deze niet op aangepaste wijze gemotiveerd werd; Dat de verzoeker de argumentatie van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen betwist en beschouwt dat het kennelijk artikels 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffend de toegang, het verblijf, de vesting en de verwijdering van de vreemdelingen geschonden heeft, evenals artikel 1. van de Overeenkomst van Geneve van 28 juli 1951 over het statuut van de vluchtelingen; Dat hij zich ook beroept op een schending van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de kennelijke schattingsfout van" (sic).*

Hij stelt dat een administratieve rechtshandeling correct dient te worden gemotiveerd met vermelding van de omstandigheden van de zaak, dat de motivering zich niet mag bestaan uit een stijlformule noch uit algemene of stereotype formules en dat de gevraagde motivatie ook moet toelaten na te zien dat de overheid een ernstig onderzoek van de feiten gevoerd heeft en geen schattingsfout maakte.

Hij besluit dat de commissaris-generaal weigert van hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en hem tevens weigert het (zie p. 5) *"voordeel van de subsidiaire bescherming aan mijn verzoeker te geven, met als reden dat zijn verhaal niet geloofwaardig is".*

Op het argument van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de deelname van verzoeker aan een antidrugs campagne aangezien hij niet kon zeggen hoeveel inspecteurs deel uitmaakten van de antidrugs eenheid van de politie van Shkoder, wijst verzoeker erop dat hij heeft verklaard dat hij slechts ter versterking geroepen werd en het dus normaal is dat hij het juiste aantal mensen die deze eenheid telde niet kende.

Waar de commissaris-generaal stelt dat de door verzoeker neergelegde artikels een ander licht werpen op de gerelateerde incidenten gezien er in die artikels geen sprake is dat er geschoten werd, noch dat er kogelhulzen gevonden werden, herinnert verzoeker eraan dat hij verklaard heeft dat er boven zijn hoofd geschoten werd en dat deskundigen ter plaatse gekomen zijn om de kogelhulzen te zoeken.

Waar de commissaris-generaal stelt dat het aan verzoeker toekwam om de nodige stappen bij de politie te ondernemen zodat de daders aangehouden zouden worden, herinnert verzoeker eraan dat hij tijdens zijn verhoor vermeld heeft dat hij geen vertrouwen meer had in het gerechtelijke apparaat en ook vreest dat het parket onder een hoedje speelt met de daders van deze bedreigingen.

Waar de commissaris-generaal stelt dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Albanië een groot aantal maatregelen genomen werden om een meer professionele aanpak aan de politie te geven en haar doeltreffendheid te vergroten en dat in 2008 een nieuwe politiewet aangenomen werd, laat verzoeker gelden dat deze wet niets aan de vroegere situatie veranderd heeft; hij legt een document van de *"Commissie over Immigratie en het Statuut van de vluchteling uit Canada"*

(sic) voor waaruit blijkt dat er binnen de politie en andere staatsdiensten wel corruptie aanwezig is en dat het moeilijk is om hiertegen te strijden.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal bij het onderzoek van de asielaanvraag onvoldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie.

Hij vraagt van hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;

Hij wijst erop dat, in acht genomen zijn relaas en de definitie van de subsidiaire bescherming, hem deze bescherming moet worden verleend.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 9) de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de hoedanigheid van vluchteling erkennen *“in de zin de van de Overeenkomst van Genève”* (sic).

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, als bijlage 3, *“Documentation émanant de Refworld sur la situation en Albanie dateé du 29 décembre 2014”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker gezien:

- (i) verzoeker bij zijn verhoor op 21 november 2014 op het Commissariaat-generaal niet wist hoeveel inspecteurs de antidrugseenheid van de politie van Shkoder telt (zie het verhoorverslag, p. 13), noch wat de straatwaarde van een kilogram hasj is in Albanië (zie het verhoorverslag, p. 12), noch wat de identiteit was van de twee personen die hij verdacht van de overval (zie het verhoorverslag, p. 17, 18);
- (ii) de door verzoeker voorgelegde artikelen over de overval op 11 augustus 2014 niet stroken met verzoekers verklaringen, omdat er geen melding wordt gemaakt over schoten die werden afgevuurd of kogelhulzen die werden aangetroffen (zie het verhoorverslag, p. 14), omdat er gesuggereerd wordt dat de reden van de overval te vinden is in de concurrentiestrijd tussen de verschillende minibussen voor reizigersvervoer in de buurt van Shkoder, omdat een van de artikelen stelt dat verzoeker in bijberoep met zijn minibus op het traject Shkoder - Vau i Dejës reed en een ander artikel vermeldt dat verzoeker aan de politie verklaard zou hebben dat de overval mogelijk een drukingsmiddel was opdat hij één van zijn twee jobs zou opgeven, terwijl verzoeker ten aanzien van de Belgische asielinstanties met geen woord repte over zijn bijberoep als chauffeur van een minibus;
- (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen -of in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen- op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en gezien uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen en dat, in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Waar er in het verzoekschrift op gewezen wordt dat verzoeker verklaard heeft dat hij slechts ter versterking bij dit politiewerk ingezet werd, en het dus normaal is dat hij het juiste aantal mensen die deze eenheid telde niet kende, dat hij verklaard heeft dat er boven zijn hoofd geschoten werd en dat deskundigen ter plaatse gekomen zijn om de kogelhulzen te zoeken en, ziet de Raad niet in hoe het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoeker tijdens zijn verhoor vermeld heeft dat hij geen vertrouwen meer had in het gerechtelijke apparaat in Albanië en vreest dat het Parket onder een hoedje speelt met de daders van deze bedreigingen, antwoordt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete aanwijzingen heeft om zijn vermoedens te staven dat het onderzoek naar de overval op 11 augustus 2014 niet naar behoren werd uitgevoerd en dat de daders mogelijk banden hadden met hooggeplaatsten binnen politie, gerecht of regering (zie het verhoorverslag, p. 17, 19).

Dat verzoeker -die 23 jaar bij de politie werkte (zie het verhoorverslag, p. 6)- de politie en het Parket niet eens inlichtte van de bedreiging door twee bekenden aan het adres van zijn familie in september, kan niet verschoond worden door zijn bewering dat hij geen vertrouwen meer had in het gerechtelijk apparaat, ook geen moed meer had en dat hij ervan overtuigd was dat de twee verdachten banden hadden met de Staat (zie het verhoorverslag, p. 18, 19), gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat op dat ogenblik het onderzoek toen nog aan de gang en dat het pas in oktober werd afgesloten.

Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker, indien hij inderdaad zou vermoeden dat het onderzoek naar de overval op 11 augustus 2014 niet naar behoren werd uitgevoerd en dat de daders mogelijk banden hadden met hooggeplaatste personen binnen politie, gerecht of regering, nagelaten heeft stappen te ondernemen om het beweerd slecht functioneren en de beweerd corruptie van de politie aan te klagen, bijvoorbeeld bij de ombudsman, de "Dienst Interne Controle" of het "Inspectie Directoraat" (zie "COI Focus: Albanië: Beschermingsmogelijkheden" van 4 juli 2014).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerd vervolging of ernstige schade.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker nog gelden dat de nieuwe politiewet niets aan de vroegere situatie veranderd heeft; hij legt een document van de "Commissie over Immigratie en het Statuut van de vluchteling uit Canada" (sic) voor waaruit blijkt dat er binnen de politie en andere staatsdiensten wel corruptie aanwezig is en dat het moeilijk is om hiertegen te strijden.

De Raad stelt vast dat bedoeld document -toegevoegd aan het verzoekschrift- afkomstig is van "*Immigration and Refugee Board of Canada*" en dat het dateert van 5 oktober 2011.

De informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dateert van 4 juli 2014 en uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie, dat in 2008 een nieuwe politiewet werd aangenomen, dat deze wet volgens de Europese Commissie een positief effect heeft op het functioneren van de politie, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zondermeer wordt gedoogd.

De door verzoeker bijgebrachte gedateerde informatie toont niet aan dat de -meer recente- informatie van de commissaris-generaal foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie die hij betwist, niet correct is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE